

Lederwascheva je zatulila in v trenutku sta si obe tičali v laseh. Ljubosumnost pa je Rudolfovi podvojila moč. Prav spretno je svojo sovražnico pograbila za kodre tik ušes:

„Zdaj te imam, grdoba! Za sladke!“

Spravila jo je k tlom in jo pričela z nogo brcati.

„Še za svojega si pregrda! Tu imaš! Tu imaš! Prešeštnica ostudna!“

Lavrencij Anton Rudolf jo je odkuril skozi gnečo. Nekaj gospodov je posredovalo, a le s težavo so Rudolfovo ločili od nasprotnice. Nato pa je tudi gospa Lederwascheva izginila; za njo pa zmagonosno odkorakala gospa Rudolfova.

„Drugič jo bom pa še huje!“

(Dalje prihodnjič.)

Na razpotju.

Na križempotju sredi polnoči . . .

Kam vabiš me, krepost resnobnooka?

Kam kaže cesto tvoja mehka roka,
boginja ur cvetočih, duh slasti?

Ni je za naju ceste, Areté!

Čemu mi strup modrosti in resnice,
da v blodnjah iščem njeno kruto lice
in v dvomu smrti izžarim brez nje?

In s čim otmeš me ti poslednjo noč,
veselje, če za vse skrivnostne čare
razbijem ščit božanstvene prevare
in sem do smrti tvoj, sirena? Proč!

Ne proč, ostani! Vabi, zapeljuj
srce mi blodno, če predrzno išče,
in če postane majhnih želj svetišče,
ga z mrzlo točo ti, modrost, zasuj!

Jaz nočem rož in plamenečih dni!
Mi smo sinovi sive, trudne poti,
kot bel albatros s težkimi perotj
brez dá, brez ne čez ocean hiti . . .

Vladimir Levstik.